

THƯ GỬI DẤU YÊU (21)

Dấu yêu!

Bây giờ đã khuya lắm rồi đó – nhưng trong lòng em lại xôn xao như đang mơ ngày hội tết – khó ngủ ghê – nếu bây giờ có anh bên cạnh em, em nhất định sẽ nhớ cho anh ít nhất là hai mươi sợi tóc bạc – hai mươi lần hôn anh – và cười khúc khích với anh cũng đến hai mươi lần – em viết thư thế này chắc khiến anh sợ lắm phải không? – Nhưng mà, em đang đùa với anh đó, chứ không có thật đâu – em đang muốn anh cười với em – cười thật hiền – cười ngây ngô như lần đầu anh mới biết thương ai – em tối nay, ngồi nhắc lại với mẹ ngày thơ ấu đã qua của em – nhớ lại những ngày nội trú xa xôi nơi thành phố đồi dốc chập chùng – nhớ lại những nhớ nhung đan nước mắt từng đêm trong căn phòng ngủ tập thể của nội trú – nhớ lại những tấm áo dòng đen, lạnh lùng và ngăn cách như bức tường đá lạnh – ngày tháng của em hoang vu như tiếng cầu kinh đọc mềm môi vẫn không hiểu rõ nghĩa – dù tiềm thức vẫn tỉnh mê, canh cánh coi chừng – như em sống bây giờ mà vẫn là mộng ảo của hôm qua – mộng ảo không phai nhạt được cơn mưa mịn mù xám trắng – không oi bức được cơn nắng hạ phơi vàng ngọn tóc – không đỡ ngọt ngọt được cơn bụi về khô khốc hai cánh mũi tô non – tuổi nhỏ ôm sát ước mơ vào lòng bởi thiếu vắng thênh thang như vòm cao của gió – bây giờ – tuổi đầy với tháng năm – lòng vẫn ôm sát ước mơ của những ngày tuổi nhỏ – có một lúc nhìn lại – muốn cắn môi bật máu – để hỏi với lòng rằng – em thật đã là của hôm nay chưa? – Hay em vẫn còn là của hôm qua ủa vàng, cũ kỹ! – Em thật thà nhất – hay chỉ là một dấu mộng ảo dễ phai pha --...—em gặp anh – em thương anh – hôn nóng nung như gạch ngói dưới nước mắt mặt trời – mặt trời khi đang mùa hạ – nhỏ lệ bốc thành hơi – thành hơi trắng miền mang giữa ngói gạch phơi trần – em gặp anh – em thương anh – ngại từng hơi thở – sợ đứt một hơi dài – anh lại thành lệ mặt trời, biến vội hơi bay – sợ em lại cắn môi thắm – cắn cúi về lại một ảo ảnh đã vô tượng – vô thanh.

Mấy hôm nay em có nói với anh tự nhiên em nhớ anh mãi – nhớ có lúc bật kêu lên thành tiếng – em sao vậy? – Có phải em đang lãng mạn quá không? – mấy hôm nay em cứ thích thì thầm kể chuyện – kể như kể cho mình nghe – kể cho mẹ nặng mãi tiếng thở dài – kể cho nặng hai mi mắt những hạt nóng căng căng – và – bây giờ – em kể anh nghe như một cuối cùng vượt thoát – tới thứ sáu anh về thăm – tới thứ sáu – lòng tràn cơn vui như biển lớn – tới thứ sáu anh cuối xuống hôn – tóc tơ rùng mình – như rung động đã tận cùng --...— em thương anh – hôn muốn chìm mãi cùng anh xuống vũng sâu không đáy – muốn chết ngọt cùng anh ở đó – muốn đứt hơi cùng anh ở đó – anh thương – đọc những dòng này trên giấy – anh có cười em không? – Cười em như con ốc mượn hồn – trườn mãi trên cát ẩm, chết ngu ngơ trên cát khô – vẫn chưa biết được mình đã mượn hồn ai! – Anh cười em không? – Thôi đừng cười – đừng cười em nghe – nếu không – em sẽ không có lần nào muốn viết thăm anh như thế này nữa – bây giờ đã khuya lắm rồi – khuya như tuổi nhỏ em đã khuya – khuya như nỗi nhớ anh trong lòng em đã khuya – khuya như

ngàn rung động trong lòng em đã khuya – em không buồn ngủ như tối hôm nào đó – em đã buồn ngủ khi em viết thăm anh – em không buồn ngủ – nhưng ý tưởng xao động như lá đêm khuya trong gió – nên em sẽ không dám viết tiếp nữa – sợ rồi – em sẽ quên đi mất – và anh nhất định sẽ cười em – em quyết ngừng lại ở đây – chờ cho sóng trong lòng em lắng đọng – chờ cho hôm qua của em tạm im hơi – thì em sẽ lại viết thăm anh nữa được không? – Được không! người anh của những ngày đầu mưa phố núi – người anh của một lần gặp mặt – và chẳng thể nguôi ngoai...